

— S T E P H E N —
K I N G
— P E T E R —
STRAUB

TALISMANUL

Traducere din limba engleză și note de
ONA FRANTZ

ARMADA

Redactor-șef: Marian COMAN
Coperta: Adnan VASILE
Prepress: Alex CSUKOR
Tehnoredactor: Antonela IVAN
Redactor: Oana IONAȘCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

King, Stephen

Talismanul / Stephen King, Peter Straub; trad. din lb. engleză: Ona Frantz. -
București: Armada, 2024

ISBN 978-606-43-1927-2

I. Straub, Peter

II. Frantz, Ona (trad.)

821.111

THE TALISMAN

Copyright © Stephen King and Peter Straub, 1984

All rights reserved.

Copyright © Nemira, 2024, pentru prezenta ediție în limba română

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1927-2

Această carte este pentru
Ruth King
Elvena Straub

„Când am ajuns cu Tom pe culmea dealului, ne-am aruncat privirea spre târgul din vale, unde clipeau trei-patru luminițe, pesemne în odăile cu oameni bolnavi. Deasupra noastră, strălucea bolta înstelată, iar jos, lângă târg, șerpuia fluviul, lat de vreo milă, grozav de liniștit și de măreț.“

MARK TWAIN, *Aventurile lui Huckleberry Finn*

„Hainele mele noi-nouțe erau soioase și pline de noroi. Iar eu eram mort de oboseală.“

MARK TWAIN,, *Aventurile lui Huckleberry Finn*¹

¹ Ambele citate sunt preluate din Mark Twain, *Aventurile lui Huckleberry Finn*, Ed. Garamond, 1992, traducere de Petre Solomon.

PARTEA I

JACK O IA LA PICIOR

Hanul și Grădinile Alhambra

1

La 15 septembrie 1981, în locul unde se întâlnesc apa și uscatul, un băiat pe nume Jack Sawyer stătea cu mâinile în buzunarele blugilor, privind la întinderea liniștită a Atlanticului. Avea doisprezece ani și era înalt pentru vârsta lui. Briza îi sufla părul șaten, probabil prea lung, de pe fruntea frumoasă și curată. Stătea acolo năpădit de emoțiile derutante și dureroase pe care le trăise în ultimele trei luni – de la momentul în care mama lui încuiase ușa casei lor de pe Rodeo Drive, din Los Angeles, și, într-o vânzoleală de mobilier, cecuri și agenți imobiliari, închiriasse un apartament pe Central Park West. Din apartament fugiseră să se refugieze în stațiunea asta liniștită, de pe micuța coastă maritimă a statului New Hampshire. Ordinea și ritmicitatea dispăruseră din lumea lui Jack. Viața lui părea la fel de schimbătoare, la fel de nestruinită ca apa involburată din fața lui. Mama îl tot mâna prin lume, smulgându-l dintr-un loc ca să-l arunce în altul; dar ce-o mâna pe ea?

Mama lui fugea, fugea întruna.

Jack se întoarce să privească plaja goală, întâi către stânga, apoi către dreapta. În dreapta era Arcadia Funworld, un parc de distracții care făcea o hărmălaie continuă de la Ziua Eroilor¹ până la Ziua Muncii². Acum era pustiu și încremenit, o inimă între două băți. Roller-coasterul

¹ Memorial Day, 29 mai, comemorarea soldaților americani care au murit în serviciul militar.

² Labor Day, în SUA fiind prima zi de luni din septembrie.

rămăsese doar o schelă profilată pe cerul înnorat, monoton, cu pilonii și traversele ca desenate în cărbune. Acolo se afla noul lui prieten, Speedy Parker, dar băiatului nu-i stătea mintea acum la Speedy Parker. În dreapta erau Hanul și Grădinile Alhambra, și acela era locul către care se îndreptau neconținut gândurile lui. În ziua sosirii lor aici, Jack avusese impresia un moment că vede un curcubeu peste acoperișul în pantă frântă, cu lucarne. Un fel de semn, promisiunea că vor veni și lucruri mai bune. Dar nu fusese niciun curcubeu. O giruetă se învârtea de la dreapta la stânga și de la stânga la dreapta, prinsă în bătaia vânturilor. Jack coborâse din mașina închiriată, neluând în seamă dorința nerostită a mamei, să facă și el ceva cu bagajele alea, și ridicase privirea. Deasupra cocoșului de alamă rotitor al giruetei se întindea doar un cer gol.

— Deschide portbagajul și scoate valizele, măi băiete, îi strigase mama. Actrița asta bătrână și paradită vrea să se cazeze și să pornească la vânat după niște tărie.

— Un martini *elementary*, spusese Jack.

— Trebuia să zici „Nu ești așa bătrână“, replicase ea, pe când se chinuia să se împingă afară din mașină.

— Nu ești așa bătrână.

Ea îi aruncase o privire care amintea vag de acel aer superior-sarcastic al lui Lily Cavanaugh (Sawyer) de demult, regina filmelor de categoria B timp de două decenii. Își îndreptase spatele.

— Aici o să fie bine, Jacky, îi spusese ea. O să fie toate-n regulă aici. E un loc bun.

Un pescăruș plana peste acoperișul hotelului și, o clipă, Jack avusese tulburătoarea senzație că girueta își luase zborul.

— O să ne abținem o vreme de la apeluri telefonice, bine?

— Sigur, răspunsese Jack.

Ea voia să se ascundă de unchiul Morgan, nu mai avea chef de ciondăneli cu partenerul de afaceri al soțului ei decedat, își dorea să se strecoare în pat cu un martini *elementary* și să-și tragă învelitoarea peste cap.

Mama, ce-ai pățit?

Era prea multă moarte, lumea era făcută pe jumătate din moarte. Deasupra, pescărușul țipa.

— Rapido, băiete, rapido! îl îndemnase mama. Hai să intrăm în *Locul cel Minunat!*

Iar Jack își spusese: *Măcar îl avem pe unchiul Tommy să ne-ajute în caz că se împute treaba.*

Însă unchiul Tommy era deja mort; atât că vestea se afla încă la capătul celălalt al unui lung șir de cabluri telefonice.

2

Deasupra apei se profila Alhambra, o măreață clădire victoriană așezată pe blocuri de granit gigantice care păreau să se îmbine aproape ca dintr-o bucată cu promontoriul scund – o proeminență ca o claviculă de granit pe cei câțiva kilometri de litoral oceanic ai statului New Hampshire. Dinspre plajă, unde stătea Jack, abia dacă se vedeau grădinile în stil clasic aflate în partea dinspre uscat a hanului – doar o fâșie de gard viu de culoare verde-închis, nimic mai mult. Cocoșul de alamă se profila pe cer, înțepenit către vest-nord-vest. O plăcuță comemorativă din holul de la recepție anunța că, în 1838, Consiliul Metodist Nordic organizase acolo prima dintre marile întruniri abolitioniste din New England. Daniel Webster ținuse un discurs inspirat și înflăcărat. Conform inscripției de pe plăcuță, Webster spusese: „De azi înainte, să știți că instituția americană a sclaviei a început să dea semne de boală și curând îi va suna ceasul în toate statele și teritoriile noastre.”

3

Așa se face că ajunseseră acolo, cu o săptămână în urmă, în acea zi care pusese capăt lunilor de hărțuială din New York. În Arcadia Beach nu existau avocați angajați de Morgan Sloat care să sară din automobile și să fluture documente ce trebuie semnate, *trebuie* depuse, doamnă Sawyer. În Arcadia Beach nu sunau telefoanele de la prânz până la trei noaptea (unchiul Morgan părea să uite că locuitorii de pe Central Park West erau pe alt fus orar decât cel al Californiei). De fapt, telefoanele din Arcadia Beach nu sunau deloc.

La sosirea în micul oraș turistic, în timp ce mama lui, la volan, mi-
 jea ochii de concentrare, Jack nu văzuse pe străzi decât o singură per-
 soană – un bătrân cu mințile vraiste, care împingea la întâmplare pe
 trotuar un cărucior de cumpărături gol. Deasupra se întindea cerul
 acela gol și cenușiu, un cer supărător. În contrast deplin cu New Yorkul,
 aici nu se auzea decât suflarea statornică a vântului, şuieratul său pe
 străzi pustii care, fără trafic care să le umple, păreau mult prea largi.
 Aici erau prăvălii goale, în ale căror vitrine se vedeau anunțuri precum
 „DESCHIS DOAR ÎN WEEKEND“ sau, și mai rău, „NE VEDEM ÎN
 IUNIE!“. O sută de locuri de parcare stăteau neocupate pe strada din
 fața Alhambrei, iar la ceainăria de alături, Buticul de Ceaiuri și
 Dulcețuri Arcadia, numai mese și niciun mușteriu.

Și mai erau bătrâni ponosiți și țicniți, care împingeau cărucioare de
 cumpărături goale pe străzi pustii.

— În orașelul ăsta ciudățel mi-am petrecut cele mai fericite trei săp-
 tămâni din viață, îi spusese Lily când treceau cu mașina pe lângă bătrân
 (Jack îl văzuse cum se întoarce să se uite după ei cu un aer de spaimă
 bănuitoare – murmură ceva, dar Jack nu-și dădea seama ce anume),
 apoi virase pe alea care șerpuia printre grădinile din fața hotelului.

Căci de aceea împachetaseră în valize, în genți și-n sacoșe de plastic
 toate lucrurile fără de care nu puteau trăi, răsuciseră cheia în ușa apar-
 tamentului (ignorând soneria stridentă a telefonului, ce părea să iasă
 după ei prin gaura cheii și să-i urmărească pe palier); de aceea umplu-
 seră portbagajul și bancheta din spate a mașinii închiriate cu toate cu-
 tiile și valizele lor pline până la refuz și petrecuseră ore în șir rulând pe
 Henry Hudson Parkway în direcția nord, apoi multe alte ore gonind pe
 I-95 – pentru că aici Lily Cavanaugh Sawyer fusese cândva fericită. În
 1968, anul anterior nașterii lui Jack, Lily fusese nominalizată la Oscar
 pentru rolul pe care îl interpretase într-un film numit *Ardoare*. În
Ardoare, care era mai bun decât majoritatea celorlalte filme în care ju-
 case, Lily reușise să demonstreze un talent mult mai profund decât
 dezvăluiau obișnuitele ei roluri de fată rea. Nimeni nu se aștepta să
 câștige Lily și nici atât nu se aștepta Lily însăși; dar pentru ea clișeul pe
 care-l rosteau toți, cum că adevărata onoare stă în nominalizare, era
 adevărul adevărat – se simțise profund și sincer onorată, iar pentru a
 sărbători acest unic moment de reală recunoaștere profesională, Phil

Sawyer avusese înțelepciunea s-o ducă într-un sejur de trei săptămâni la Hanul și Grădinile Alhambra, în celălalt capăt al continentului, unde se uitaseră la ceremonia Oscarurilor în pat, bând șampanie. (Dacă Jack ar fi fost mai mare și dacă ar fi avut vreun motiv să-l preocupe subiectul, poate ar fi făcut operațiunea de scădere și-ar fi descoperit că Alhambra era locul concepției sale.)

Conform legendei care circula în familie, când se citiseră nominalizările pentru cea mai bună actriță în rol secundar, Lily mârâise la Phil: „Dacă-mi dau mie premiul ăsta și nu-s acolo să-l iau, o să joc mărunț pe pieptul tău în pantofii cu toc cui.“

Dar, când Ruth Gordon primise premiul, Lily comentase: „Sigur, merită, e grozavă puștoaica.“ Și imediat își împunsese soțul cu degetul în piept și adăugase: „Mai bine apucă-te și mai fă-mi rost de-un rol ca ăsta, măi agent șmecher ce-mi ești!“

Nu mai apăruse niciun rol ca acela. Ultimul pe care-l jucase Lily, la doi ani după moartea lui Phil, fusese cel al unei foste prostituate cinice, într-un film numit *Maniacii motocicletelor*.

Acea era perioada pe care o comemora Lily acum, își dădea seama Jack pe când scotea lucrurile din portbagaj și de pe bancheta din spate. O traistă de la D'Agostino se sfâșiasse drept prin mijlocul uriașului logo D'AG și toată harababura de șosete rulate, fotografiile răzlețe, piese de șah cu tabla lor de joc și albume de benzi desenate se risipise peste celelalte lucruri din portbagaj. Jack reuși să înghesuie cea mai mare parte a lucrurilor în alte genți. Între timp, Lily urca încet treptele de la intrarea în hotel, ținându-se de balustradă ca o băbuță.

— Eu mă duc după valet, spuse ea fără să se întoarcă.

Aplecat peste bagajele îndesate, Jack își îndreptă spinarea și se uită iar la cer, într-acolo unde era convins că văzuse un curcubeu. Nu era niciun curcubeu, doar văzduhul acela nestatornic, dezagreabil.

Apoi:

— Hai încoace! rosti cineva în spatele lui, o voce firavă, dar care se auzea perfect.

— Poftim? întrebă el, întorcându-se.

Grădinile și aleea se desfășurau pustii dinaintea lui.

— Da? spuse mama.

Ai fi zis că-și trosnise spinarea când o vedeai cum stă așa aplecată peste clanța rotundă a impunătoarei uși de lemn.

— Nimic, mi s-a părut, răspunse el.

Nu fusese nicio voce, nu fusese niciun curcubeu. Le dădu uitării pe amândouă și se uită la mama lui cum se luptă cu ușa enormă.

— Stai așa, că vin să te-ajut! îi strigă el și porni să urce grăbit, cărând neîndemânatic ditamai valiza și o plasă de hârtie burdușită cu pulovere.

4

Până să-l cunoască pe Speedy Parker, Jack își trăise zilele la hotel neconștientizând trecerea timpului nici cât un câine adormit. În tot acest timp, întreaga lui viață îi păruse ca trăită într-un vis, plină de umbre și de tranziții inexplicabile. Nici măcar vestea îngrozitoare despre unchiul Tommy, care sosise prin telefon cu o seară în urmă, nu-l trezise pe de-a-ntregul, oricât de șocantă era. Poate, dacă ar fi fost genul mistic, Jack ar fi crezut că puseseră stăpânire pe el forțe străine, care manipulau viața mamei sale și pe-a lui. La vârsta de doisprezece ani, Jack Sawyer era o ființă care avea nevoie de activitate, iar pasivitatea silențioasă a acelor zile, după zarva Manhattanului, îl zăpăcise și-l destabilizase la un nivel fundamental.

Jack se pomenise stând pe plajă, fără nicio amintire a drumului până acolo, fără să aibă măcar idee de ce venise. Presupunea că-l jelește pe unchiul Tommy, dar era ca și cum mintea îi adormise, lăsându-i trupul să se descurce singur. Nu reușea să se concentreze nici cât să priceapă acțiunea comediilor la care se uita seara cu Lily, darămite să-și amintească tot felul de nuanțe ficționale.

— Ai obosit de-atâta mutat de colo-colo, i-a explicat mama, trăgând zdravăn din țigară și uitându-se la el prin fum cu ochii mijiți. Tot ce trebuie să faci, Jacko, e să te relaxezi și tu o vreme. Aici e bine. Hai să ne bucurăm de locul ăsta cât apucăm!

În fața lor, colorat pe ecranul televizorului într-o nuanță nițel cam roșiatică, Bob Newhart se uita derutat la pantoful pe care-l ținea în mână dreaptă.

— Eu una asta fac, Jacky, a mai spus ea și i-a zâmbit. Mă relaxez și mă bucur.

El s-a uitat la ceas. Trecuseră două ore de când stăteau în fața televizorului și nu-și amintea nimic din ce se difuzase înainte de comedia aceea.

Tocmai se ridica să se ducă la culcare când a sunat telefonul. Dragul de unchi Morgan Sloat le dăduse de urmă. Veștile pe care le aducea el nu erau niciodată prea grozave, dar aceasta părea a fi un *blockbuster* până și după standardele unchiului Morgan. Jack a rămas în mijlocul camerei, privind cum chipul mamei se face tot mai palid, mai palid decât îl văzuse vreodată. Mâna i-a urcat încet până la gât, unde-i apăruseră riduri noi în ultimele luni, și-a rămas acolo apăsând ușor. Abia dacă a scos o vorbă până la sfârșit, când a murmurat un „Mulțumesc, Morgan“ și a închis. Apoi s-a întors spre Jack, cu o mină mai îmbătrânită și mai bolnăvicioasă decât oricând.

— Acum trebuie să fii tare, Jacky, bine?

Dar el nu se simțea așa deloc.

Atunci ea i-a luat mâna și i-a spus.

— Jack, unchiul Tommy a fost ucis azi după-amiază de un șofer care-a fugit de la fața locului.

El a scos un icnet, simțindu-se de parcă îi era smuls tot aerul din piept.

— Traversa bulevardul La Cienega și l-a lovit o dubă. Există un martor care-a zis că era neagră și c-avea scris pe-o parte WILD CHILD, dar asta... asta a fost tot.

Lily a început să plângă. O clipă mai târziu, aproape luat prin surprindere, s-a pus și Jack pe plâns.

Toate acestea se petrecuseră cu trei zile în urmă, iar lui Jack i se părea că trecuse o eternitate.

5

La 15 septembrie 1981, un băiat pe nume Jack Sawyer privea întin-derea calmă a apei, stând pe o plajă nemarcată din fața unui hotel care semăna a castel din romanele lui Sir Walter Scott. Ar fi vrut să plângă,

dar nu era în stare să verse lacrimi. Era înconjurat de moarte, jumătate de lume era făcută din moarte, nu exista niciun curcubeu. Duba WILD CHILD îl eliminase din lume pe unchiul Tommy. Unchiul Tommy, mort în L.A., prea departe de coasta de est, unde-i era locul cu-adevărat, asta o știa până și un puști ca Jack. Un om care simțea nevoia să-și pună cravată înainte de-a merge să-și ia un sendviș cu vită de la Arby's n-avea ce să caute pe coasta de vest.

Tatăl lui era mort, unchiul Tommy era mort, poate și mama lui era pe moarte. Simțea moartea și acolo, în Arcadia Beach, unde-i vorbise la telefon cu vocea unchiului Morgan. Nu semăna cu melancolia ieftină și banală pe care o emană stațiunile turistice în afara sezonului, când te împiedici la tot pasul de Fantoma Verii Ce-a Trecut; părea să rezide în textura lucrurilor, părea a fi un miros venit odată cu briza oceanului. Jack era speriat... iar spaima asta îl ținea de multă vreme. Faptul de-a se afla aici, unde era atâta liniște, nu făcuse decât să-l ajute să-și dea seama de acest lucru – îl ajutase să înțeleagă că poate Moartea condusesese mașina tot drumul de la New York pe I-95, mijind ochii prin fumul de țigară și cerându-i să caute ceva ritmuri be-bop la radio.

Și-l amintea – neclar – pe taică-său spunându-i că se născuse cu un cap de om bătrân, dar în momentul acela nu-și simțea capul bătrân. În momentul acela simțea că are un cap foarte tânăr. *Speriat*, își spuse. *Sunt al dracului de speriat. Aici e sfârșitul lumii, nu-i așa?*

Deasupra, pescărușii străbăteau văzduhul cenușiu. La fel de cenușie era tăcerea – și la fel de funestă precum cearcănele crescânde de sub ochii ei.

6

După zile întregi de plutire prin timp într-o derivă amorțită, cărora le pierduse numărul, când pașii îl purtaseră până în Funworld, unde se întâlnise cu Laster Speedy Parker, acea senzație pasivă de-a fi *suspendat* îl părăsise în chip misterios. Lester Parker era un negru cu părul cărunt și sârmos și cu obrajii brăzdați de riduri adânci. În prezent era un ins absolut banal, în ciuda succesului pe care-l avusese mai la tine-rețe ca muzician ambulant de blues. Nici de spus nu spusese nimic

deosebit. Și totuși, de cum intrase fără niciun scop în sala de jocuri de la Funworld și întâlnise privirea ochilor deschiși la culoare ai lui Speedy, Jack simțise că-l părăsește toată confuzia. Era din nou el însuși. Ca și cum un curent magic trecuse de la bătrân de-a dreptul în el. Speedy îi zâmbise și spusese: „Ei, se vede că mi-am făcut rost de companie. Tocmai ce-a intrat micu' călător.“

Într-adevăr, nu mai era *suspendat*: cu doar o clipă în urmă, se simțea ca înfășurat tot în lână udă și-n vată de zahăr, iar acum era eliberat. Un nimb argintiu a părut o clipă să joace în jurul bătrânului, o mică aureolă de lumină care a dispărut la prima clipire din ochi a lui Jack. Atunci a văzut el pentru prima dată că omul ține de coadă un teu cu perie greu și lat.

— Ți-e bine, fiule?

Omul de serviciu și-a dus o mână la șale, arcuindu-și spatelul.

— Cum e lumea, s-a-nrăit, ori e mai bună?

— Ăă, mai bună, a răspuns Jack.

— Atunci, ai ajuns unde trebuie, pare-mi-se. Cum îți zice?

Micu' călător, spusese Speedy în acea primă zi, *nea Jack Călătorul*. Își sprijinise trupul înalt și ciolănos de automatul Skee-Ball și cuprinsese cu brațele coada teului de parcă ar fi fost o fată pe care o luase la dans. *Omul de-l vezi aci e Lester Speedy Parker, el însuși călător pe vremuri, fiule, he, he, da, bă taică, știa drumul Speedy, știa drumurile, toate drumurile le știa, cândva, demult. Aveam orchestră, Călătorule Jack, cântam blues cu ea. Blues la chitară. Am scos și niște discuri, da' nu te-oi face de rușine să te-ntreb de-ai auzit fodată dă ele*. Fiecare silabă își avea propria cadență muzicală, fiecare frază își avea propriile sincope și efecte de percuție; Speedy Parker mânuia un teu în loc de chitară, dar tot muzician rămăsese. După primele cinci secunde ale discuției cu Speedy, Jack își dădea seama că tatăl său, mare iubitor de jazz, ar fi savurat compania acestui om.

Timp de trei sau patru zile după aceea, se ținuse după Speedy în cea mai mare parte a timpului, uitându-se la el când lucra și ajutându-l cu ce-i stătea în puteri. Speedy îl lăsa să bată cuie, să mai șmirgheluiască și el niște uluci care aveau nevoie de vopsea; sarcinile astea simple, îndeplinite după instrucțiunile lui Speedy, erau singura formă de educație pe care o primea pe atunci, dar îl făceau să se simtă mai bine. În prezent,

Jack era de părere că primele zile pe care le petrecuse în Arcadia Beach fuseseră pentru el o jale neîntreruptă, din care îl salvase noul lui prieten. Căci Speedy Parker îi era prieten, lucru cert – atât de cert chiar, încât conținea și o măsură de mister. În cele câteva zile de când se scuturase Jack din buimăceală (sau de când îl scuturase Speedy, risipindu-i-o cu o singură privire a ochilor săi deschiși la culoare), Speedy Parker îi devenise mai apropiat decât orice alt prieten, poate cu excepția lui Richard Sloat, pe care Jack îl cunoștea practic de când era în leagăn. Iar acum, ca pe un antidot la groaza de a-l fi pierdut pe unchiul Tommy și la teama că mama sa ar putea fi cu adevărat pe moarte, simțea din lungul străzii atracția prezenței calde și înțelepte a lui Speedy.

Îl încerca din nou vechea senzație incomodă că este *dirijat*, că este manipulat: de parcă un lung fir invizibil îi trăsesese pe el și pe mama lui până aici, în locul ăsta părăsit de la țărmul oceanului.

Cineva, oricine-ar fi fost, și-l dorea aici.

Sau era doar o idee nebunească? Cu ochii minții vedea un bătrân adus de spate, vizibil deranjat la cap, mormăind ca pentru sine în timp ce împingea pe trotuar un cărucior de cumpărături gol.

Un pescăruș țipa în văzduh, iar Jack își promise că se va *obliga* să discute cu Speedy Parker despre unele sentimente pe care le nutrea. Chiar dacă Speedy l-ar considera sărit de pe fix; chiar dacă ar râde de Jack. Dar n-avea să râdă, Jack știa asta în forul lui interior. Erau prieteni vechi, fiindcă Jack înțelegea un lucru despre bătrânul îngrijitor, și anume că lui poate să-i spună aproape orice.

Dar încă nu era pregătit pentru așa ceva. Era țicneală curată tot ce se-ntâmpla și deocamdată nici el însuși nu pricepea. Aproape împotriva voinței sale, Jack se întoarse cu spatele la Funworld și, târându-și picioarele, porni să traverseze fâșia de nisip în direcția hotelului.